

Párbeszéd

Tisztelt Család, Gyermek, Ifjúság!

Név nélkül írom le véleményemet, mert sem saját egzisztenciámat, sem pedig azokét, akikről írok, nem veszélyeztetethetem. Ez nem gyávaság, hanem keserű tapasztalat. Egy megyei GYIVI munkatársa vagyok, nevelőszülői felügyelő, ahol állandó a konfrontáció, mert sokszor ér az a vád, hogy megsértem a nyilvánosságra hozatallal a kötelező titoktartást, hogy az intézet ellen dolgozom stb. Én úgy élem meg, hogy a beosztásomnál fogva nehezen dönthető el, hogy kit is kell képviselnem. Szerintem a nevelőszülők segítése a feladatomban, de az ő érdekeik nem mindig esnek egybe a GYIVI érdekeivel, én pedig ez utóbbi alkalmazottja vagyok. Jelszavam: „Én nem az ellen harcolok, ami van, hanem azért, aminek lennie kellene.”

Az intézményben, ahol dolgozom, harmadik éve megbízottként tevékenykedik az igazgató, de nem írják ki a pályázatot az állásra, ő pedig önmaga főnökeként – a megyén dolgozik főállásban – igyekszik visszafejleszteni a nehezen létrehozott hivatásos nevelőszülői hálózatot. Megítélése szerint rosszak a nevelőszülők, és „visszaadják” a gyerekeket. Arra, hogy kapnak-e a családok megfelelő támogatást, felkészítést, ki és hogyan választja ki a hozzá kerülő gyereket – nincsen válasz. A kísérletképpen beindított kétgyerekes hivatásos nevelőszülői állásokra nincs törvényi szabályozás, tehát rossz, míg az öt gyerek sok a nevelőcsaládba. Számtalan, a szakmában évek óta keringő történetem van, megjelentek már újságokban is, de úgy látszik, semmi sem történik, jogfosztott a nevelőszülő és a segítő munkatárs is. Minden lehetséges fórumon elmondjuk, igyekszünk jelen lenni, képezni magunkat, segíteni a családokat, de süket csönd vesz körül, nincs reakció, segítség. Monopolhelyzetben van a GYIVI, mert csak ő lehet a munkáltatója a nevelőszülőnek, segítőnek, és csak rajta keresztül kerülhet ki a gyerek. Ez túlzott hatalom egy intézmény kezében, és mi a garancia, hogy jól is sáfárkodik vele, hiszen őt nem ellenőrzi senki.

Szeretném, ha egyszer nyilvánosan választ kaphatnék a kérdéseimre, a helyzetet valaki megvizsgálná és kiderülhetne, a gyermek és a családok érdekei fontosak-e egyáltalán valakinek, különösen, ha elesettek, betegek, gyengék.

Egy nevelőszülői felügyelő (név és cím a szerkesztőségben)

Tisztelt Levélíró!

Amit tehetünk, azt íme, már meg is tettük: közreadtuk levele (a lényegét érintetlenül hagyó, rövidített) szövegét. Sorainak elvi fontosságát olvasóink is bizonyára megérik, a konkrét helyzeten azonban az illetékeseknek kell változtatniuk. Reméljük, hogy kérdéseire is választ kap előbb-utóbb.

(A szerk.)

Tisztelt Szerkesztőség!

Engedjék meg, hogy néhány gondolattal véleményt formáljak lapjukról óvónőként és szülőként.

Aki információt akar gyűjteni, tájékozódni kíván a közéletben, megteheti, hiszen válogathat a könyvek, folyóiratok rengetegéből. Tapasztalom, hogy ki-ki megtalálja a számára megfelelőt.

Sajnálom, hogy csak most jutott el hozzám ennek a lapnak az 1993/5-ös száma. Kíváncsian kezdtem a folyóiratot lapozni, és végig is olvastam, sorrendiséget szinte nem is tudtam tenni. Csaknem minden cikkben volt számomra érdekes, tanulságos vagy megdöbbentő információ.

Az egyik ilyen írás Peti László cikke az értelmi fogyatékosokról, ez közelről érintett, mert én is értelmi fogyatékos gyermek szülője vagyok. A Szerző megállapításaival én is egyetértek. Szintén megdöbbentettek a „Mi lesz velük” cikkben leírt esettanulmányok.

Egyre nehezebb megélni azokat a negatív változásokat, amelyek a családokat sújtják; a munkanélküliség, az elszegényedés egyre nagyobb méreteket ölt. A gyerekek viselkedésében tapasztalom a családokban uralkodó feszültség, türelmetlenség hatását.

Szeretném megerősíteni, hogy amit a szerkesztők célul tűztek maguk elé –a jelenségek objektív és többoldalú megközelítését, a korrekt tájékoztatást – elérték.

Nagyon jó, hogy egyfajta kitekintést is ad az ország határain túl történetekről.

Szívesen ajánlom minden pedagógus kezébe.

**Horváth Györgyné
Bátonyterenye**

Pszichoterápia

A negyedévenként megjelenő, igényes kiállítású, ízlésesen tördelt szakfolyóirat 1993/2. száma is érdekesítő tanulmányokat, esetleírásokat közöl. Külön figyelmet érdemel az a tény, hogy mind a szerkesztésben, mind az egyesek írások gondolatvezetésében egyfajta, rendkívül izgalmas interdiszciplinaritás észlelhető. Ez a szellemi attitűd nemhogy nehezítené a tanulmányok (olvasói) befogadását, hanem lényegében megkönnyíti azt. A „szakma” nem zárkózik be/el – és ez vonzóvá teszi a lap minden írását. Így aztán olvashatunk pszichoterápiás passiót dr. Vas József tollából, mely dolgozat szakmai bravúr, méghozzá kétszeresen – akár „passió” akár „dolgozat” mivoltát tekintjük. Dr. Tényi Tamás és dr. Trixler Mátyás tanulmányának már a címe is beszédes: Adatok a nem-euklédészi geometria kórlélektanához... A tanulmány egyes részkövetkeztetéseivel bizonyára sokan vitatkoznának, de a kérdésfeltevés időszerűsége minden vitán felül áll. Az objektíve racionálisnak tekinthető matematikai jelenségekhez való viszony valóságos drámáját a századunkra jellemző kultúraváltás (a snow-i „két kultúra” elmélete stb.), az új szintéziskeresés lendületében szinte minden gimnazista mélyen átéli. Amióta Róbert Musil megírta Törless iskolaévei című regényét, azóta mind többen érezzük a dráma mélységeit. Valóban örömkre szolgál, ha a tudomány a maga módszereivel próbálja körbejárni azt, ami sokak számára érthetetlen valóság – vagy izgalmas regény.

(Sz. I.)